

tydning. Vi have netop set noget saadant. Vi have netop set, at forrige Gang, der var Ministerkrise, den Gang det var bebudet eller dog antydet af den daværende Chef for Ministeriet, at han vilde søge sin Afgang, var der ikke det mindste til Hinders for, at der ikke alene blev forhandlet om vigtige Lovforslag, men at der ogsaa vedtoges saadanne. Der blev den Gang vedtaget en ny Hærlov, Love om en Række Jærnbaneanlæg, en Tiendeafsløsningslov og flere Love, som jeg ikke erindrer i dette Øjeblik. Ganske vist vare de allerfleste af disse Love temmelig jammerlige og have siden i større eller mindre Grad trængt til Ændringer. Men det viste sig altsaa den Gang, at man meget vel, selv om man vidste eller gik ud fra, at Ministeriets Afgang var forestaaende, ikke blot kunde forhandle om Lovforslag, men ogsaa bringe dem til endelig Vedtagelse. Det Forsvar, der saaledes er fremført, til lægger jeg ikke nogen Betydning. Der kunde dog have været Mening deri, hvis Landstingets Stilling havde været den, at det paa Forhaand var paa det rene med, at det vilde vedtage disse Love i en i alt væsentligt uforandret Skikkelse, men at det først vilde se, hvilken Regering der skulde føre dem ud i Livet, men som vi siden have set, var det langt fra Landstingets Mening. Jeg kan derfor ikke se, at der havde været det allermindste i Vejen for, at Landstinget, hvis det havde interesseret sig for Gennemførelsen af disse Love, meget vel kunde have taget fat paa Behandlingen af dem og i de over 2 Maaneder, hvori Landstinget havde Lovforslagene hos sig, altsaa lige saa lang Tid som den, hvori Folketinget gjorde dem færdige, kunde have gjort et betydeligt Arbejde med Hensyn til Lovforslagets Fremme. Der er dem, der mene, at det var af ren Uvilje mod de Principper, der ere nedlagte i disse Lovforslag, at Landstinget undlod at tage Forslagene op til Behandling, ja, der er endog dem, der mene, at Fremlæggelsen af disse Lovforslag var medvirkende til det daværende Ministeriums Fald. Det sidste skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg tror, der kan siges en Del, der taler til Fordel for denne Opfattelse.

Man kommer vel Sandheden nærmest, naar man gaar ud fra, at Grunden til, at Lovforslagene ikke kom til Behandling i Landstinget i de over 2 Maaneder, der gik, efter at de vare komne derop, har været den, at man vilde se, om ikke den Regering, der kom efter det daværende Mini-

sterium, vilde lade Sagen falde, vilde undlade at bringe Forslagene videre. Til Fordel for denne Opfattelse tør jeg anføre, at efter at det nuværende Ministerium havde tiltraadt sin Gerning, fremkom der i et Højreblad, der udkommer her i Byen, næsten daglige og meget bistre Formaninger til det nuværende høje Ministerium om, at det ikke maatte vedgaa Arv og Gæld paa dette Punkt efter det foregaaende Ministerium, at det ikke paa nogen Maade maatte fremme disse Sager. Det viste sig imidlertid — heldigvis — at det nuværende Ministerium var tunghörigt over for disse Formaninger, og at det alligevel — det var den 6te Oktober 1897 — forelagde Lovforslagene i Landstinget og forelagde dem i den Skikkelse, hvori de vare vedtagne her i Folketinget. At det høje Ministerium gjorde dette, var jo heller ikke forunderligt, naar man ser hen til, at det nuværende Ministeriums Chef selv havde været Medlem af det foregaaende Ministerium, selv havde været med til at forelægge disse Lovforslag, selv havde taget Del i Forhandlingerne derom og utvivlsomt selv interesseret sig i høj Grad for at faa disse Lovforslag bragte til en endelig og lykkelig Afslutning. Den 6te Oktober 1897 bleve altsaa disse Love forelagte i Landstinget, der blev nedsat Udvalg derom, og der gik lange Tider, hvor man intet som helst hørte om Lovforslagene eller deres Skæbne. Først lige før den Rigsdagssamling skulde slutte, fremkom der fra Landstingets Udvalgs Side en Beretning, som indeholdt forskellige Bemærkninger, der fra forskellige Sider i Udvalget vare fremkomne angaaende, hvorledes man skulde behandle disse Lovforslag. Det var jo ret mærkeligt, at Landstinget i Løbet af en hel Samling ikke kunde komme videre, ret mærkeligt, særlig naar man har i Erindring de Angreb, her jævnlig i Højrebladene rettedes mod det dovne og langsomme Folketing, lige over for hvilket med stor Ros fremhævedes det flittige Landsting, der lover et saa hurtigt og udmærket Arbejde. Men det blev ogsaa sagt den Gang, at naar Landstinget ikke drev Sagen videre i forrige Rigsdagssamling, var det navnlig fordi der jo forestod almindelige Valg her i Landet i Sommerens Løb, almindelige Valg til hele Folketinget og almindelige Valg til det halve af Landstinget. Man maatte ønske at se, hvorledes disse Valg faldt ud, ønske at give Befolkningen en Lejlighed til ved Hjælp af Valgene at udtale sin Opfattelse af de Principper og Tanker, der vare nedlagte i disse Lovfor-